

הלכות בליים פרק י

א. מסמרות שמחזיקין בהן התקרה העשויין לתקע אותן בעצים, אינן מקבלין טמאה; וכן המסמרות שתוקעין אותן בכותלים לתלות בהן. ואם התקין המסמר להיותו כלי בפני עצמו, מקבל טמאה.

ב. ביצד: מסמר שהתקינו להיות פותח ונועל בו, או להיות מוציא בו את הפתילה, או שנתנו ברחים שליד או שלחמור הרי זה מקבל טמאה. התקינו להיות פותח בו את החבית טהור, עד שיצרפנו.

ג. מסמר שהוא עשוי כמו סימן לשמירת הפתח, אינו מקבל טמאה; וכן מסמר שלשלחני שהוא תולה בו את המאזנים והפס, טהור; וכן תלויי המגרדות, טהורות: אף על פי שמסמרין אלו משנין בצורתן, משאר מסמרות התקיעה.

ד. מסמר הגרע, והוא הכלי שמקזיז בו הדם מקבל טמאה. ומסמר שלאבן השעות, טהור. מסמר הגרדי, והוא המסמר הארוך כמו שפוד שמכניס בו האורג שפופרת הקנה או העץ ולופף עליה החוטים מקבל טמאה.

ה. אלו כלי מתכות המטמאות בעגלה: העל שלמתכת, והקטרב, והכנפים המקבלות את הרצועות, וברזל שתחת צוארי בהמה, והסומך, והמחגר, והתמחויות, והענבול, והצנירה, ומסמר המחבר את כלן.

ו. ואלו טהורין בעגלה: העל שלעץ המצפה, והכנפים העשויין לנואי, והשפופרות המשמיעות את הקול, והאבר שבצד צוארי בהמה, והסובב שלגלגל, והטסין, והצפויין, ושאר כל המסמרות שבה כל אלו טהורין.

ז. עקרב בית הבד, מקבל טמאה. ארון שלגרוסות אף על פי שהוא טהור אם היתה תחתיו עגלה שלמתכת, הרי זו מקבלת טמאה. רחים שלפלפלין, מקבלת טמאה משום שלושה כלים: משום כלי קבול, ומשום כלי מתכות, ומשום כברה.

ח. הדלת שלמתכת שבמגדל שלבעלי בתים, אינה מקבלת טמאה; ושלרופאים, מקבלת טמאה, מפני שמניחין בה את האספלונית, ותולה בה את המספרים.

ט. טסין שלמתכת שמנערין בהן את הקדרה, מקבלין טמאה; והקבועין בכירה, טהורין. המלקחים שממעך בהן את הפתילה, מקבלין טמאה. והצנורות שתופסות את הרחים מלמעלה אינן מקבלות טמאה, שאינן עשויות אלא לחזק.

י. קלסטרך שנועלין בה את הדלת אם היתה שלמתכת, מטמאה; היתה שלעץ ומצפה מתכת, טהורה. הפין והפרנה, טמאים. פיקה שלמתכת טהורה, לפי שהיא משמשת את העץ.

יא. הכוש, והעימה, והמקל, וסמפונייה, וחליל שלמתכת מקבלין טמאה. היו שלעץ ומצפין מתכת, טהורין: חוץ מן הסמפונייה שאם היה בה בית קבול כנפים אף על פי שהיא מצפה, טמאה.

יב. החצוצרות שהיא מפצלת חליות חליות אם אין יודע להחזירה אלא אמן, הרי זו מקבלת טמאה כשהיא מחברת;

וְאִם יָכוֹל הַכֹּל לִפְרָקָהּ וּלְהַחְזִירָהּ, אֵינָהּ מְקַבֵּלַת טְמֵאָה. הַקָּצָה
שֶׁמִּנִּיחִין עָלֶיהָ הִפָּה בְּשַׁעַת תְּקִיעָהּ, מְקַבֵּל טְמֵאָה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ;
וְהַקָּצָה הָאַחֵר הָרָחֵב, אֵינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה בְּפָנָיו עֲצָמוֹ. וּבְשַׁעַת
חֲבוּר, הַכֹּל טָמֵא.

יג. כִּיּוֹצֵא בּוֹ, קָנִי מְנוּרָה בְּפָנָיו עֲצָמָן אֵין מְקַבֵּלִין טְמֵאָה, מִפְּנֵי
שֵׁישׁ לָהֶן שֵׁם לִוִּי; הַפֶּרֶח שְׁלָהּ, וְהַבְּסִיס מִטְמְאִין בְּפָנָיו עֲצָמָן.
וּבְשַׁעַת חֲבוּר, הַכֹּל מְקַבֵּלִין טְמֵאָה.

יד. קוֹרֵת הַחֲצִים שֶׁהִיא הַמִּטָּרָה שֵׁישׁ בָּהּ לְשׁוֹנוֹת שְׁלֹמֹתְכָת,
מְקַבֵּלַת טְמֵאָה; וְשֶׁמִּנִּיחִין אוֹתָהּ בְּרִגְלֵי הָאֲסִירִים, טְהוּרָה.
וְהַקֶּלֶר, מְקַבֵּלַת טְמֵאָה.

טו. מִגֶּרֶה שֶׁעָשָׂה שְׁנִיָּה לְחֹר הַדֵּלֶת אֶף עַל פִּי שֶׁמִּשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ,
אֵינָהּ מְקַבֵּלַת טְמֵאָה; וְאִם מִשְׁנִטְמֵאֵת עֲשִׂיהָ לְחֹר הַדֵּלֶת הָרִי
זוֹ בְּטִמְאָתָהּ, עַד שִׁיקְבַּעְנָהּ בְּמִסְמָר. הַפֶּכָה בֵּין מִלְמַעְלָן, בֵּין
מִלְמַטָּן, בֵּין מִן הַצִּדָּדִין טְהוּרָה.